

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

mentary Midrash, and applied the same title to that on Daniel, Ezra, Nehemiah, and Chronicles, which is to be found in a Vatican MS, Assemani, No. xcvi., because he put together Midrashic passages concerning these books. The editor has shown his usual skill in editing the MS. as well as in the learned preface. He mentions a commentary by Samuel Masnuth on the Book of Kings, existing among the MSS. of the Vatican library, which, we believe, is not the case; from whom Herr Buber had this information he does not say, neither does he give the number of the MS. Another mistake is the date which the editor assigns to the author of the commentary, viz., the thirteenth century, and he makes him an inhabitant of Aleppo. Herr Buber quotes as his authority the late Dr. Zunz, who, on the authority of Judah al-Harizi, says that Samuel is mentioned as being at Aleppo in 1218. Harizi, however, only mentions Samuel ben הרש"ש R. Nisim, without the epithet of מסנות, which our author bears. Besides he is called in the colophons of the Vatican MS., Samuel, son of R. Nisim, of Sicily, dwelling at Toledo. Herr Buber does not know how to explain the words צקילי במדינת טוליטלה, saying "perhaps Nisim was a native of Sicily, dwelling in Toledo, and finally emigrated, he or his son Samuel, to Aleppo"; he suggests also that צקילי may possibly be a family name. The MS., No. 361, of the Vatican Library will, however, show that Samuel's brother Isaac lived in the fifteenth century. It contains an Arabic treatise, beginning with the following words: אַלְפֶּרֶק בֵּין אֵלְדֵּלְאִיל וְאֵלְאֶעְרָא; it was copied by David ben Elijah, the physician, for הוֹקֵן (לְכָבוֹד) R. Isaac, the physician, son of R. Nisim רִי"ת הִידוּעַ מִסְנוֹת. The third *opus* of the same MS., which contains a vocabulary of plants in Arabic and Latin, was written by the same scribe for הוֹקֵן הִידוּעַ קִמְחֵי סַפְרֵי מוֹסֵה (לְכָבוֹד) Berechiah, the physician, son of R. Moses 5102=1442. Isaac Masnuth accordingly dwelt at Palermo, and his brother Samuel, our author, went to Toledo. Consequently the Samuel al-Barkuli, to whom Harizi dedicated his book called תַּחֲכֻמוֹנִי, according to the editions and some MS., cannot be identical with our author. What ברקולי means is not certain, but it is most likely the name of a locality or a district of a locality.

A. N.

Shtars in Merton College, Oxford.—Mr. W. H. Stevenson, who is making a catalogue of the deeds belonging to Merton College, was kind enough to communicate to me three Hebrew deeds.

1st. The one published by Mr. Davis (*Hebrew Deeds*, No. 204, page 369), according to Tovey's *Anglia Judaica*, where the text is not quite correct. It has been reprinted, according to the original in the *Notes on the Jews at Oxford* (Vol. II. of the *Collectanea* of the Oxford Historical Society, p. 303).

2nd. No. 1,099 B. ix. with Thomas Bodley's Latin translation, made the 3rd of August, 1574. The parties concerned are William de Watville, Maestre Walther de Merton, and Aaron, son of Abram, who

acknowledged to have received the 58 pounds from the above-mentioned, date 29 Henry III., 1244. The following is the Hebrew text:—

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שקבלתי מגילמא דגטויל על יד משטרא גוטייר דמירטון המשים לטרין זאת לדעת מחוב אחד מהמשים ושמונה לט שאותו גילמא היה חייב לי על יד צירוגרייפא אחד מחמשים ושמונה לטרין עשוי על שם אותו גילמא ועל שמי שממנה חלק שהשעוה תלויה בו בתי צי' מלונדרש שממנה זמן הפרעה בחמש שנים לאילו הזמנים זאת לדעת לפשק שנת כ"ט למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן ו' לט ולשיינט מיקיל קרובה רדופה ו' לט וכן לשלש שנים רדופים י"ב לט בשנה לזמנים נקובים ולשנה חמישית עשרה לט לזמנים נקובים ומן השמונה לט הנותרים נאותי לנקוב גילמא ולירשיו שישלמם לי ולירשיו בד שנים לכל שיינט מיקיל מ די' זמן ראשון מתחיל לשיי' מיקל שנת שלשים ממלכות הנקובה ויש לדעת שבעבור אותם ח' לט נשאר בידי החותם הנקוב מנח' לט בכך שכל זמן שהנקוב גילמא או יורשיו יעשו לו או יורשיו חותם משמנה לט לשלם בד שנים כמו שאמור למעלה או מאשר ישאר באיחור מהנקובים ח' לט או עלי ועל יורשיו¹ למסר לנקוב גילמא או יורשיו או לבאי מכתם הנקוב צי' מנח לט פטורה ומותרת ואם כן יהיה שלא יעשה רצוני מהנקו' ח' לט לזמנים נקובים כמו שאמור למעלה אז אני ויורשיו רשאים להכריח הנקוב גילמא ויורשיו על יד הצירוגרייפא הנקוב מנח' לט מכל זמן עבר מהנקוב שמנה לט והשבח שיעלה בהעברת הזמן בכך שרביע שנה אחר זמן עבר לא יעלה שום שבח על הנקובים מ די' ויש לדעת שהנקוב גוטייר ולא שום מאבותיו מעולם לא היו חייבים לי מאומה ושאיני ויורשיו שום דבר לא יוכלו לשאל ולערער על הנקוב גוטייר ולא על יורשיו מבריאית עולם עד שיינט מיקיל שנת ל ממלכות הנקובה ומה שהודיתי חתמתי :

אהרן בן אברם

Aaron, son of Abram, is probably identical with the Aaron who signed with others the Shtar published by Mr. Davis, No. 194 and 195 (pp. 357 and 358). Mr. Davis has another Aaron, son of Abram, in a Nottingham deed, No. 138 (page 279). I read in this deed Aaron, son of Menahem.

3rd. No. 2297, before St. Michel, 31 Henry III. 1247. Demise from Ralph de Amundevill to Walter of Merton, in Latin, signed—

אני אהרן מאורויק מודה שכל מה שכתוב למעלה² שהוא אמת :

4th. No. 2423, c. 1260. A grant from Stephen of Chenduit to Walter of Merton, of Mauors of Chetydon and Ybbeston (Ibston), Bucks and Oxford.

אנחנו חתומים מטה מודים שפטרנו ומחלנו אל שיר גוטייר דמירטון ולירשיו ולבאים מכחו כל דין ותביעה ועירעור ושיעבוד ויכולת שהיה לי או שיכול להיות לי על מלון איבשטאנא בפלך אוכשפורט ובוקינגהם עם המחוזות ועל

¹ Follows לשל crossed out

² In a duplicate בלמין.

מלון קיטינדונא בפלך בוקינגהם עם כל המחוזות בעלילת שום חוב שהיה שיר אישטיונא דִקֵאנדוט פרש חייב לנו בחותם או בחתיכה או בשום און אחר מבריאת עולב עד סופו בעבור כי שיר גוטיר הנקי פטר המלונות הנק ממנו ומיורשינו מכל חובות וטסים שהיה אישטיונא הנקי חייב לנו על המלונות הנקובי מבריאת עולם עד סופו וזאת חתמנו חיים¹ דניקול מנשיר בן אהרן

5th. No. 1,146, Hayyim fil Delcresse gives up all claim of tenements and *homes* at Birbek in Leicestershire and elsewhere to the chief of the house of the scholars of Merton to the scholars and socitores, belonging to Sir Robert de Farci, at the request of Sir Walther de Merton, formerly Sir Chancellor of the King, dated the 8th St. Peter in Cathedra, 56 Henry III., 1272.

There are two copies of the Hebrew text, one of which is more correct than the other. I give the text arranged from the two documents, with the variations.

On the outside we read the following Latin name of Hayyim: "Ock Hagin, Judaeus, London."

אני החתום טטה מודה הודאה נמורה שפטרתי ומחלתי לשומר מבית אשקולייירש² ממירטונא ולאשקולייירש מאותו מקום ולשושישורש שלהם כל דין תביעה וערעור ויכולת ושעבוד שהיה לי ושיכול להיות לי על כל הקרקע וטינמינט והאפורטנוצש³ ואומייש ואפורטנוצש אחרות בכל מקום שהם מגיעים לאותו טינמינט זיל בעיר ברבקי וליציהטר⁴ ובמקומות אחרים⁵ שהנקובי שומר והאשקולייירש מחזיקים מכתובת והנחת שיר רובירט דפרצי בבקשת שיר גוטיר דמירטונא שהיה כבר קונצלייר אדוננו המלך בכן שלא אוכל אני ולא יורשי ולא שום הבא מכחי ובעבורי לתבוע ולערער שום תביעת חוב על אותו קרקע וטינמינט ואומייש והאפורטנוצש⁶ בעלילת שום חוב שהנקוב שיר רובירט או אבותיו או יורשיו נתחייבו לי או לאבותי או ליורשי בחותם או בחתיכה או בשום און⁷ אחר בשום תיבת צירוגרייפש מארץ האי או לחוץ מבריאת עולם עד סופו ואם שום יהודי או יהודית בעולם או שום אחד מטעם חוב בשם יהודי או בעלילת שום⁸ חוב מיהודי יבא וישאל שום חוב על השומר והאשקולייירש הנקי או על שושישורש שלהם בעלילת הנקי קרקע וטינמינט ואומייש ואפורטנוצש בעבור שום חוב שהנקו שיר רובירט או אבותיו או יורשיו נתחייבו לי או לאבותי או ליורשי או לשום יהודי או יהודית אחר בעולם בחותם או בחתיכה או בשום און אחר בתיבת אדוננו המלך או לחוץ קבלתי עלי ועל יורשי להציל ולהגין ולפטור הנקי שומר והאשקולייירש והשושישורש שלהם נגד כל אותם מכל אותם חובות ותביעות לעולם וכמו כן קבלתי עלי ועל יורשי לעשות ההצלה והגנה והפטור מכל חובות ששום ארמאי אחר נתחייב על אותו קרקע וטינמינט והאפורטנוצש הנקי נגד כל יהודים ויהודיות שבעולם מבריאת עולם ועד סופו ונגד כל ארמאים שיוכלו לשאל

¹ In Latin Haginus.

² אישקולייירש, scholars.

³ ואפורטנוצש

ויליציהער⁴

⁵ אחרות

⁶ ואפורטנוצש

⁷ one?

⁸ deest.

מטעם חוב בשם יהודי או בעלילת חוב מיהודי אקטא יום שי פיירא
אינקיידרו: שנת חמישים ושש למלכות אדוננו המלך הנרי בן המלך יואן ומד
שהודיתי חתמתי:

חיים בן דלקרייט

A. NEUBAUER.

Pope Eugenius IV. on the Jews.—The following document was communicated to me by Mr. W. Bliss, employed by the British Government in Vatican Archives, where he found it in the *Resgesta Pontificum*. As far as I could investigate the volumes of the *Bullarium*, it has never been published. 1433, 8. 1d. Feb. Universis, etc. Sicut Judeis non debet esse licentia in synagogis suis ultra quam permissum est eis lege presumere, Ita in hiis quæ concessa sunt ipsis nullum debetur prejudicium sustinere. Licet igitur prefati Judei in sua magis velint duritia perdurare quam prophetarum verba et suarum scripturarum Archana cognoscere atque ad Christianæ fidei et salutis notitiam pervenire, quia tamen defensionem nostram et auxilium postulant et Cristianæ pietatis mansuetudinem interpellant. Nos felicitis recordationis Calixti Eugenii Alexandri Celestini Innocentii Gregorii Nicolai Honorii et Nicolai quarti Bonifacii noni Romanorum pontificum predecessorum nostrorum vestigiis inherentes ipsorum Judeorum petitionem admittimus eisque protectionis nostræ clipeum impertimur statuentes ut nullus Cristianus Judeos eosdem invitos vel nolentes ad Baptismum per violentiam venire compellat sed si quis eorum sponte ad Christianos fidei causa confugerit postquam voluntas eis fuerit patefacta efficiatur absque aliqua calumpnia Cristianus, veram enim Cristianitatis fidem habere non creditur qui ad Cristianorum Baptisma non spontaneus sed invitus cognoscitur pervenire. Nullus etiam Cristianus eorundem Judeorum personas sine Judicio Judicis competentis Civitatis seu Terræ in qua inhabitant vulnerare seu occidere vel suas illis pecunias auferre presumat aut bonas quas hactenus in eadem regione Civitate aut Terra habuerint consuetudines impedire seu mutare. Preterea in suarum festivitatum celebratione quisquam fustibus vel lapidibus aut alias eos nullatenus non perturbet nec aliquis ab eis coacta servitia exigat nisi ea quæ preteritis temporibus consueverant facere seu prestare, ad hæc malorum omnium pravitati et avaritiæ obviantes decernimus ut nemo Cimiterium Judæorum mutillare vel minuere audeat sive obtentu pecuniæ effodere corpora jam humata. Et quoniam justa et æqua postulantibus non est denegandus assensus statuimus ut in terris nobis et Romanæ ecclesiæ immediate subjectis omnes ordinarii provinciarum Civitatum Terrarum vel locorum Judices ecclesiastici seu temporales in aliis vero ecclesiastici tantum circa exactione collectarum et onerum per universitates seu ab universitate deputatos impositorum seu imponendorum exactionem ad instantiam et requisitionem eorum Judeorum qui se ad eam rem deputatos per prefatam ipsorum universitatem docuerint jus dicere et obligatos ad solutionem prefatarum collectarum et onerum dumtaxat cogere et compellere debeant auctoritate presentium Juris communis seu prefatorum locorum Constitutionum vel consuetudinum et aliis remediis oportunis. Cum autem valde sit consonum æquitati ut qui commoda non sentiunt nec debeant ipsis oneribus subjacere decernimus quod in quibus Civitatibus Terris et locis Judæi præfati Civium